

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ
SRPEN 2015*** ROČNÍK XVI.*** ČÍSLO 8

Cítát inspirující:

„Muži obdivují ženy, které mluví jako knihy, ale berou si ženy,
které vaří jako z kuchařské knihy.“ Milan Kundera

Ilona PLUHAŘOVÁ VŠUDE

Když se po anglicku ztrácím,
lezu tesařovou dírou,
na svobodu, s touhou čirou,
se sny, s pytlek spacím.

Prchám ze španělské vesnice,
„Kam však?“ Tam, či onam, do nikam,
svět je tajuplný drahokam,
chrlí zapekklité rovnice.

Sčítám – odečítám, všude,
dvojí kůrku chleba mívá,
kde se pravdě rovná skýva,
tam vždy hotel mých snů bude.

Reakce na článek Ilony Pluhařové „Úvahy nejen literární ...“ - viz ČAJ 105, červen 2015

Ahoj Ilono,

moc jsi mě potěšila svojí úvahou. Plně tě chápu a jsem rád, že jsi „literárně dospěla“. Já jsem o některých věcech psal třeba v Kobře nebo ČAJi, ale přesně jak píšeš, nerezonovalo to, protože u některých to ani rezonovat nemohlo, měli svůj horizont hrozně nízko, vystačili si s tím málem a ani se neodvážili pokusit napsat opravdovou literaturu. Bohužel mnohdy nás „kádrovali“ a chtěli usměrňovat. A někteří, jako ty, k tomu dorostli, což je moc dobře. Ono chce všechno svůj čas, desetileté dítě taky nepochopí Babičku Boženy Němcové a přitom já u ní dneska normálně „řvu“ (brečím je slabé slovo).

Přesně chápu tvoje pocity, pamatuji se, jak jsem napsal a uveřejnil první povídky. Najednou se mě lidi ptali na věci vyplývající z textu, nad kterými jsem třeba jako autor nepřemýšlel. Jak bych se zachoval já v situaci hlavního hrdiny? Tenkrát šlo o to, zda bych upřednostnil rodinu nebo vlastní zájem. A ty postavy si žily vlastním životem, dokonce jsem, a to si nevymýšlím, v jednom snu potkal moji hrdinku Pavlínu se svojí matkou, které mi říkaly, co s nimi bude, proč jsem je opustil? Přiznám se, že jsem se probudil zpocený a nevěděl jsem, jestli se mi to fakt jen zdálo ... je to možná to něco mezi nebem a zemí ... něco co z nás autorů dělá spisovatele (nebo i blázny).

I já jsem byl fascinován Plechovým bubínkem a přesně jak píšeš, ty další věci od Grasse, snad s výjimkou Mého století, se mi moc nelíbily, ale jen za ten Plechový bubínek si právem naslouží Nobelovu cenu. Nakonec i Hašek napsal jednu pořádnou knihu, ale zná ji celý svět.

Psaní je zvláštní koníček či vášeň, když člověk píše, okolí jej nechápe. Pamatuji se, jak jsem třeba dopoledne o dovolené psal, pak se mnou nebyla řeč, manželka byla našťavaná, já šel radši štípat špalky, protože jsem žil v tom jiném světě, v tom povídkovém nebo románovém. A ten reálný svět se mi nehodil to těch mých představ,

fabulací a dalších dějů, které přišly. Často jsem byl udiven, že mě napadl lepší nápad pro další vývoj děje, než ten, který jsem třeba několik měsíců nosil v hlavě, v několika málo sekundách. A přitom byl několikanásobně lepší, nosnější.

A to je literatura, hledání, objevování, ono to opravdu bolí, ale bez bolesti se toho moc nenarodí. Nakonec i sportovec musí trénovat, trpět, aby pak mohl slíznout smetanu v podobě medailí. A to jsem taky říkal, že na to, aby člověk mohl napsat solidní věc, musí hodně trénovat, ne napsat dvě tři básničky či fejtonky, dát je na net a hrát si na spisovatele.

A ty špatné věci? V knize Svědek neposkvrněného početí je jedna z posledních povídek, kde píši o tom, že už raději nebudu psát o ničem špatném, protože si to přivolávám. Bohužel asi na tom něco bude, ale možná je to jen další námět, o kterém potom dokážeš psát ještě přesvědčivěji. Když jsem psal povídku Cílová rovinka o hlavním hrdinovi, kterému umírá otec, netušil jsem, že za pár měsíců si projdu podobným martyriem. Dneska by ta povídka byla ještě lepší, autentičtější a já už, pochopitelně trochu v jiném obalu, se o to pokouším a mám nachystané, zatím větší část nosím v hlavě, aby námět dozrál.

Chystám se na velké téma naší rodinné ságy, nebude to kronika, spíše útržky z života, dost mě inspirovala Olga Tokarcuková s jejím Pravěkem a jiné časy (jsem rád, že jsem ji zažil před lety na veletrhu v Praze). Já mám zatím pracovní název Století mého skoro rodného domu. A doufám, že to dopíšeš, ale chce to čas. V hlavě už mně to kvasí a zraje.

Ona to třeba minimálně rodina ocení. Když jsem psal takovou tu legráčku „Památník“, jak na počátku 22.století přijede z Ameriky do Čech můj nějaký praprasynovec, aby si prohlédl moje muzeum, tak to byla pochopitelně legrace, věnoval jsem to neteri Olze, ta tam vystupuje ve vzpomínce jako babička, na kterou Wendy vzpomíná, mimochodem jméno má po mně a žije v L.A., a jejímu tehdy ještě nenarozenému synovi Tobiášovi (oba byli na Slepici, losovali tombolu). Neter Olga mi řekla po přečtení, že ji to hrozně chytlo, při čtení brečela (přitom je to spíš legrace), ale že si uvědomila tu pomíjivost času, že tady po nás jednou třeba nic nezůstane. A to je možná to, co píšeš, že i v těch mých legráčkách je ten přesah, naděje,

že i když nemám vlastní děti, možná tady jednou po mě něco zůstane. I to je jeden z motivů, které mě ženou do další práce, aby tady po mně něco zůstalo.

Tak se drž, vydrž a piš dál, až skončíš školu, bude víc času na psaní. Taky si občas říkám, jestli to má smysl, že to, co píšu jsou blbosti, kdybych dělal něco jiného ... ale i Jiří Žáček mi přiznal, že má takové chvíle.

Kdysi jsem si opsal z rozhovoru s Květou Jeriovou (asi v roce 1984 citát), nevím, jestli se jím zcela řídím, ale parafrázuji jej asi takto: „... člověk má někdy pocit zbytečnosti toho, co dělá, zvláště když se nedaří. Právě v takových chvílích dokáží vítězit jen lidé se silnou vůlí. Kdyby jich nebylo a nedokázali se poprat s problémy, ale předeevším sami se sebou, tak by tento svět byl strašně chudý ..“.

Tak se peru, a jsem rád, že aspoň občas v šachové partii života vedu na body!

Václav

VÍTE, ŽE ...

- Václav Franc je zmíněn v článku Ivo Fencla „To vše a stokrát víc je Obec,“ který vyšel v kulturně – společenském časopisu na internetu „Dobrá adresa“ (číslo 7/2015, vyšlo červenec 2015), viz http://www.dobraadresa.cz/2015/DA07_15.pdf .

- Josef Jindra vystoupil v rámci 59.ročníku Šrámkovy Sobotky v programu „Milostná lyrika Václava Šolce v tónech saxofonů“ v pondělí 6.července 2015 na Šolcově statku. Kromě Josefa Jindry vystoupili Josef Horáček a Adam Hošek (recitace) a hudebníci Vladimír Vlášek, Milan Červinka, Josef Žemlička a Roman Fojtíček.

- Josef Jindra uveřejnil článek „Hořce mi voní konvalinky“ v časopise „Nové Dobrovicko“ (číslo 3/2015, vyšlo 26.června 2015). Viz http://www.dobrovicko.cz/VismoOnline_ActionScripts/File.ashx?id_org=2747&id_dokumenty=154905 (článek najdete i v srpnovém ČAJi č.107).

- Václav Franc se zúčastnil jako kmotr křtu knihy jilemnické autory Aleny Bartoňové „Ranní rosa v kopřivách aneb Ještě jednou do třetice ...“ Akce se konala v pátek 10.července 2015 v salónu Klára v Jilemnici. Další kmotrou byla herečka Jiřina Bohdalová.

- V literárním čtvrtletníku Partonyma (číslo 14, ročník čtvrtý, vyšlo červen 2015) uveřejnil Václav Franc povídky „První lásky“ a „Světluška“.

VáclaV

ČAJ č.106 – RENÁTA ŠŤASTNÁ A KAREL RAIS

Máme stále ještě prázdniny, ti šťastnější z nás i dovolené, a tak jsem si srpnové číslo dovolil „osladit“ o dva hosty, i když ... Renáta Šťastná je bývalá členka našeho spolku, takže není hostem v pravém slova smyslu. Sice se odstěhovala do Statenic, ale její literární krůčky a kroky jsem pozorně sledoval z povzdálí. Dnes Vám Renáta představí svoji fejetonovou tvorbu a zjistíte, že v životě vůbec nezahálí. Vydává knihy, baví se fejetony a píše na různé portály!

Druhý host je vlastně náš „krajan“, neboť žije v Kumburském Újezdě. Již jeho jméno, Karel Rais, jej předurčuje pro literární dráhu. A protože je srpen měsíc cestování, tak nás pozval na cesty do Čechách, Skandinávii a dokonce i Novém Zélandu. O jeho tvůrčí všestrannosti svědčí i jeho básně ze souboru „Studánky.“

Rozhovor poskytl básník a odborný asistent na katedře českého jazyka a literatury Pedagogické fakulty Univerzity J.E. Purkyně v Ústí nad Labem PaedDr. Ivo Harák, Ph.D. („Víra nám může určitě pomoci: býti PLNĚ člověkem.“)

Tvorbu domácích autorů zastupuje vzpomínkovou prózou Josef Jindra „Hořce mi voní konvalinky“ a Dana Beranová „Dovolená aneb Jak vypadnout z hnízda.“

VáclaV

Vlado ŠTANCEL – MILKA
humoristický román
Akcent v roce 2014

O knize Vlado Štancela nepíši poprvé, neboť jsem před časem doporučoval humoristický román „Ze života občanské společnosti“. A právě nový titul „Milka“ na něj volně navazuje. Štancel vypráví příběh současný a zároveň i s odstupem milionů let, kdy na naši planetu přijdou „gumoidi“ a budou se chtít dozvědět něco víc o naší době, o lidech počátku 21.století (masoidech). Tady jsem si vzpomněl na stromidy Dany Beranové, ale u ní se jedná o žánr fantasy, zatímco Štancel je pevně zakotven v satíře.

A MILKA v názvu? Nejedná se o oblíbenou sladkou pochoutku z reklamy, ale o jednu moc „důležitou paní,“ která , cituji str. 124: „...a to je paní Milka. Zřejmě bude psát o filmu, který natáčíme. To je velký úspěch, protože co napíše ona, to platí. O tom se nediskutuje.“ Paní Milka je nenápadná dáma, která v tom umí chodit, tahat za nitky, přesvědčovat a určovat náhled nejen na uměleckou hodnotu věcí. A kdo ví, jestli právě tato dáma v pohledu budoucích generací nezastíní třeba Goetha nebo bezvýznamného Shakespeara (viz str. 225). protože paní Milka ví, že (viz str. 138 „Zajímavé vztahy a kontakty se musí čechrat, kypřit a s láskou zalévat, jinak z nich nic nevyroste. Začala dramaturgyní TV pořadu „Divadlo hnije“, kam by ráda pravidelně chodila jako mediální odborník na umění.“

A o čem kniha je? Třeba o filmech, které jsou velmi umělecky hodnotné, ale ... viz str. 35 („Část diváků bohužel spala, část podřimovala a část se dívala na plátno a zlobila se, proč jsou tak hloupí a vůbec nerozumí tomu, co se na plátně před nimi odehrává. Zároveň si ale dávají předsevzetí, že to nikomu nepřiznají a budou okolí přesvědčovat o opaku. Konečně konec.“

Nakonec není důležité, jaký byl film, hlavně jaký byl raut. Viz str. 37 - „Raut po projekci byl pompézní. Stoly se prohýbaly pod tíhou jídla a nápojů. Všude se tísnily novináři, tvůrci, známí, známí známých a několik ušlápnutých neznámých.“

Svoji šanci uchytit se dostane PhDr. Roman Libovec, který sice

vystudoval vysokou školu na samé jedničky, ale je již delší čas nezaměstnaný. A jak to dopadne s jeho působením u filmu, kde dostane přímo lukrativní nabídku? Film „Jak zabít trus aneb Pěkná kytka, to je hnus“ je opravdu grandiozní nabídka a výzva, zvláště když je hlavním organizátorem filmová společnost HEPPY MOVIES a kolem filmu se točí „Amíci.“ Ale nakonec soud rozhodne, že viz str. 212 „...společnost HEPPY MOVIES je společností s ručením omezeným a ručí majetkem do výše sto tisíc korun českých, bude celková částka sanována uvedenou sumou“ a věřitelé ostrouhají. Nakonec i pan PhDr. Roman Libovec. Tak to prostě v Čechách chodí, ale americká filmová společnost už točí na Slovensku, tentokrát vtípnou crazy komedii „Cici, na!“

Prostě Kocourkov, viz str. 216: „O tom, co se bude točit a co ne, se rozhoduje jinde než v počítačích sebelepších scénáristů.“ a str. 217 : „Cenzura možná neexistuje, ale existuje něco jako sametová opona, jejíž obsluha umí kohokoliv neprodyšně izolovat od společnosti. Věcně, korektně a čistě.“

A za zamyšlení stojí i autorova slova o svobodě slova (viz str. 181) - „Copak si člověk může dělat úplně, co chce? No, někteří si tu svobodu slova tak vykládají. Žijeme v době zmatení pojmů a výkladů tradičních významů.

...K.H.Borovský ... A tento hrdina, opěvován svými vděčnými potomky, byl by dneska patrně označen nálepkou nacionalista a umlčen. Ovšem nikoli v Brixenu, ale tak, že by mu jednoduše nikde nikde jeho články nezveřejnil. Žijeme tedy ve svobodě?“

Vůbec nejděsivější jsou autorova slova v doslovu (str. 229): „Značně jiné názory na řadu věcí je slyšet v neformálních rozhovorech v hospodách či dopravních prostředcích MHD a něco jiného se line z médií. Jako by existovaly dvě pravdy. Ta oficiální a ta neformální. Když to zjednoduším a řeknu lapidárně, pozoruji, že lidé si něco jiného myslí, a něco jiného říkají. O čem to svědčí? Nenapadá vás paralela s něčím, co už tady bylo?“

Takže neváhejte a MILKU si přečtěte. Že se o ní moc nedozvíte z našich kulturních časopisů, televizí a novin vůbec? Nedivte se, parodie na některé vlivné a lehce odhalitelné firmy či postavy (např. Agrosert, Tomáš Tö, Jiří Bartoška ři pilíř NÁRODNÍHO TYJÁTRU v Praze Miroslav Dé a další) není zrovna „in“. Nakonec paní Milka o knížce určitě do žádné kulturní rubriky nenapíše!

P.S. Kniha je ilustrována Zuzanou Štancelovou. Její kreslené vtipy vhodně doplňují knihu a stejně jako u literární části, z některých obrázků až zamrazí, když domyslíme důsledky (např. str. 196 „Norka, Finka a Švédka na procházce“ či 115 - „Pojem černá díra je rasistický, teď říkáme bezbarvý žrout“ či str. 41 - „Trvale neudržitelný půst!“ Václav

Literární STOPA

Nakladatelství STOPA v Praze vyhlašuje pro rok 2015 u příležitosti Měsíce knihy první ročník soutěže pro autory všech věkových kategorií s názvem Literární STOPA. Literární soutěž, pro kterou bylo vybráno motto: Skoč, křídla roztáhneš cestou (Ray Bradbury), není tematicky nijak omezena. Jejím smyslem je dát příležitost všem autorům, kteří se literární tvorbě věnují, ale dosud se jim nenaskytla šance představit svou práci čtenářům. Nejlepší literární příspěvky vydá Nakladatelství STOPA v listopadu 2015 v knize povídek.

Pravidla soutěže:

1. Do soutěže můžete zaslat povídku, novelu, romaneto v rozsahu maximálně 10 stran formátu A4 (30 řádků na stránku). Jeden autor může zaslat maximálně dva soutěžní příspěvky, které dosud nevyšly knižně a nebyly oceněny v jiné soutěži. Termín uzávěrky soutěže je 21. září 2015. Příspěvky posílejte na adresu info@nakladatelstvistopa.cz Tato e-mailová adresa je chráněna před spamboty. Pro její zobrazení musíte mít povolen Javascript.

2. Soutěžní práce budou vyhodnocovány ve třech věkových kategoriích: do 20 let věku autora, do 35 let věku autora a nad 35 let věku autora, v kategoriích podle krajů ČR. Z každé věkové kategorie a z každého kraje postoupí nejlepší práce do finále, ve kterém už budou vybráni vítězové bez ohledu na věk a kraj.

3. Všichni finalisté z jednotlivých věkových kategorií a z jednotlivých krajů budou pozváni do Prahy na závěrečné vyhlášení výsledků. Složení poroty a ceny pro vítěze upřesníme v průběhu soutěže. Soutěžní práce - nejlépe ve formátu DOC - zašlete na emailovou adresu: info@nakladatelstvistopa.cz Tato e-mailová adresa je chráněna před spamboty. Pro její zobrazení musíte mít povolen Javascript. Uveďte své jméno, datum narození, přesnou adresu a kontaktní údaje: telefon a email. Uzávěrka: 21. září 2015

Martinská Poetická Jeseň 2015

Milí priatelia,

posielam Vám slnečný pozdrav z Martina, dúfam, že všetci prežívate pekné leto a máte sa dobre. Musím Vám ale pripomenúť, že Martinská poetická jeseň sa blíži. Začne 18.9.2015 a potrvá do 20.9.2015. Zraz máme v Turčianskej knižnici o 14,00 hodine. Po oficiálnom programe, ktorý prebehne v areáli knižnice od 15,00 hod. sa presunieme do Turčianskych Teplic, kde budeme ubytovaní. Ubytovanie aj so stravou a prepravu do Turčianskych Teplic hradí Turčianska knižnica a Miestny odbor Matice slovenskej v Martine. Sobotný program bude prebiehať v Turčianskych Tepliciach nasledovne: prednáška o osobnostiach Turčianskych Teplic, prednáška o prínose Ľudovíta Štúra pre Slovákov, prehliadka Galérie Mikuláša Galandu, absolvovanie náučného chodníka lesoparkom Bôr, autorské čítania literátov, petangový turnaj, kúpanie v aquaparku. (Vstupné do aquaparku si hradí každý sám. Pokúsim sa vybaviť zľavu.) Upozorňujeme účastníkov, aby si doniesli primeraný odev, plavky a obuv do prírody a aby ráтали aj s chladnejším počasím. V nedeľu si povymieňame kontakty, urobíme záznamy do kroník, zosumarizujeme materiál do almanachu.

Vyberáme vložné 5 € hneď pri prezentácii účastníkov.

Prosím, aby ste sa prihlásili do 31. 8. 2015 na moju adresu tatana.s@centrum.sk! Neodkladajte prihlásenie na poslednú chvíľu, potom ste sklamaní, keď sa Vám už neujde miesto.

Prosím, aby ste poslali stručné informácie o Vašom klube a jeho činnosti, ak ste tak neurobili minulý rok a nášho podujatia sa zúčastňujete prvý raz. Ďalej Vás prosím poslať ukážky z Vašej tvorby, ktoré budú načítané recitátormi – tiež najneskôr do 31.8.2015

Do hlavného programu mi posielajte maximálne 2 básne (ak sú krátke, tak 3), alebo prózu maximálne na ½ strany A4. Program musíme skrátiť na 1 a ½ hodiny, inak to verejnosť unavuje. Príležitosť prezentovať sa, budete mať aj v Turčianskych Tepliciach.

Veľmi sa na všetkých tešíme! Srdečne pozdravujeme a želáme krásny zvyšok leta.

Čoskoro ahoj!

Vaša Táňa Sivová a celá knižnica

STMELÁČ U ILONY

Letošní valdický stmeláč „U Ilony“ se konal v pátek 24.července 2015. Vedra předchozích dnů zdecimovala naše řady. Přišlo nás „pět a půl“, a to doslova. Vedle hostitelky Ilony, nechyběla Draga, Martin a já. No a pochopitelně i Ilonin manžel Honza. Ptáte se na tu půlku? To byla fena zlatého retrívra Majda, která trpělivě poslouchala naše literární diskuze, ale hlavně pokukovala po uzeninách mizejících v našich útrokách.

Stmeláč byl letos opravdu komorní, ale nelituji, protože na rozdíl od některých jiných setkání, kde se lidé tísnili kolem ohně, tentokrát bylo místa dost a měl jsem pocit, že se mluvilo skutečně k věci – tedy o literatuře. Potěšila mě Draga, která nám přečetla ukázky ze svých překladů. Věnuje se nyní překladům a ukázala nám, že existuje mnoho významů pro jedno slovo, jak je náročné volit české ekvivalenty, dávající původnímu slovu jiný význam. Ilona se pochlubila nejen výbornými koláčky a pomazánkou, ale i čerstvou povídkou z nedávné dovolené, jak zabloudila na in-linech. Já jsem přidal povídku mladé dívky, která pracuje v cukrárně a touží zhubnout a zamilovat se. A na závěr jsem se pokusil i o dramatický přednes rozhlasové hry „Rozhovor s pamětníkem.“ Prostě literatury bylo dost, myslím si, že možná nejvíc v dějinách stmeláčů, a to je dobře. Byl jsem rád, že se mluvilo věcně, bez zbytečných emocí, myslím si, že jsme si vysvětlili i celou řadu nedorozumění či nepochopení. A lidé by měli spolu mluvit, protože to je ta jediná cesta k pochopení jeden druhého.

Plánovali jsme cestu na Slovensko, Den poezie a další akce. Ilona malinko poodhalila tajemství kolem její nové knížky, která má v rodné listě naplánován konec srpna 2015!

Hustá tma nás rozehnala, i když se diskutovalo přes půlnoc, ale nakonec jsem i já zalezl do spáčku.

A ráno jsme očekávali příjezd dalších, kteří přislíbili, ale nakonec jsme se nedočkali. Ale už ve skromném triu (Ilona, Martin a já) jsme pokračovali v diskuzích.

A o čem jsme mluvili? Jestli to chcete vědět, tak si příště nenechte stmeláč ujít a uslyšíte všechno na vlastní uši!

Pluhařovi, děkujeme Vás za pohostinnost!

Václav

JAK SE PSANÉ STÁVÁ REALITOU

Navštívil jsem nedávno Řeheč a při návratu jsem mluvil s jednou z mála dosud žijících paní, dnes už nemocnou důchodkyní, která patřila k mému dětství. Nakonec s jejími dětmi jsem si hrál. A pak jsem čekal na návsi na autobus a pozoroval jsem vesnici. Na návsi byl klid, nikde ani živáčka, taková letní idylka. A já jsem si vzpomněl na svá slova, která jsem psal někdy před pětadvaceti lety, na počátku 90. let 20. století. Jsou z knihy „Bystřice aneb Kde lišky dávají dobrou noc“ : „Litoval, že se všechny historky zapomenou, ztratí se, rozutečou se. Umínil si, že sedne a všechno, co zažil nebo slyšel vyprávět, napíše. Žádná kronika ani statistika, ale výpověď doby. Slíbil si to na návsi, když uviděl starou třešeň v květu, zahradu a rodné stavení.“

Najednou jsem si uvědomil, že ve vesnici zůstalo už jen několik málo pamětníků, že všichni ti Roubalové, Maternové, Ladinové, Šádkové, Doubkové a další už vlastně v obci nežijí, možná jen několik málo potomků, kteří ale už tu starou vesnici mého mládí nemohou pamatovat, nemohou znát.

Takže se naplní slova: „S ním budou žít i ti, které dávno vyprovodili na poslední cestě!“

Byl jsem na měkko, ale byl jsem rád, že se ty příběhy úplně neztratily, že zůstanou uloženy v mých knihách, až ani já nebudu mít sílu vyprávět ony příběhy raného dětství.

Prostě jsem zestárnul, to je všechno. Mění se i moje skoro rodná vesnice, což je určitě dobře.

Jsem rád, že jsem prožil dětství právě tady, že jsem určitým dílem přispěl k propagaci malé vesničky, že snad za pár let, si někdo vzpomene na mou osobu alias Fandu Vencla, který právě teď nastupuje do autobusu, přijíždějícího na náves Řehče.

A pokud se najdou další pokračovatelé, kteří budou pokračovat v psaní knihy vesnice po mně. Mířím k Úlibicím, zdravím opravenou školu (tady chodil do školy malý František Franěk z knihy „František“) a ... ale to už je další kapitola mého života.

Václav

Václav Franc se zúčastnil jako kmotr křtu knihy jilemnické autory Aleny Bartoňové „Ranní rosa v kopřivách aneb Ještě jednou do třetice ...“ Akce se konala v pátek 10.července 2015 v salónu Klára v Jilemnici. Další kmotrou byla herečka Jiřina Bohdalová.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Ročník 16. Číslo 8. Srpen 2015.

(5.srpna 2015)

www.ikobra.cz